

10. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ

πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου,
βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐ πως ἦεν ἐπ' ὤμου 170
χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
καὶ δ' ἔβαλον προπάροιθε νεός, ἀνέγειρα δ' ἑταίρους
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

“ὦ φίλοι, οὐ γὰρ πω καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
εἰς Ἄϊδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ. 175
ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,
μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.”

ὣς ἐφάμην, οἳ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλως ἀτρυγέτοιο 180
θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσι,
χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
ὥς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ·
ἡμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, 185
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε ἐγὼν ἀγορῆν θέμενος μετὰ πᾶσι ξείπον·

“Κέκλυτέ μεν μύθων, κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι·
ὦ φίλοι, οὐ γὰρ ἴδμεν ὄπη ζόφος οὐδ' ὄπη ἠώς, 190
οὐδ' ὄπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶς ὑπὸ γαῖαν
οὐδ' ὄπη ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον
εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις· ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
εἶδον γὰρ σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθῶν